

“Hvad er det, du ikke fatter ved ordet stille?”

Jonas lagde en finger op foran sin søsters mund, men hun blev ved med at synge. Melodien blev hvid, når den slap ud i kulden.

“Sarah!” sagde Jonas og tyssede igen.

“Hvad skal vi så lave?” hviskede hun.

“Bare stop med at synge,” sagde han og tog hende i hånden.

Han trak hende med sig længere væk fra huset, hen til det rustne gyngestativ, som stod lige før skellet mod markerne.

De gik rundt på gårdspladsen og knasede vandpytter. De havde hjulpet hinanden i det varme tøj. Flyverdragt og skibukser. Det knitrede, når ingen af dem sagde noget.

Sone Igenne

De var stået op så lydløst som muligt, for de var blevet lovet burgere til aftensmad, hvis deres mor fik lov at sove igennem.

“Uden støj og larm og bulder og brag og musik og fjernsynet på højeste volumen. Uden at I vælter rundt og ter jer. Uden at I bliver wænner og skændes. Gå udenfor og leg, eller læs i jeres Jumbobøger. Bare I er stille. For én gangs skyld.”

Deres mor arbejdede som sosu-assistent om natten på plejehjemmet og sov det meste af formiddagen.

De boede et sted, som næsten ikke var til stede. I stuehuset på en nedlagt svinefarm. Ikke at det var noget, man kunne lugte længere, men folk i området kaldte stadig deres hus for Svinefarmen.

“Vi kan farve vores hår,” foreslog Sarah. Han rystede på hovedet.

“Jeg ved, hvor hun gemmer farven,” sagde hun. “Oven på badeværelsesskabet bag plastikplanten.”

“Vi kommer bare til at larme.”

Han råbte det næsten, og nu var det Sarah, som tyssede på ham.

Han tyssede tilbage.

De var hele tiden tæt på at tyse hinanden ind i et grineslip, mens de gik videre langs bygningerne til de gamle stalde.

“Det er ærgerligt med din mundharmonika,” sagde hun. “Ellers kunne vi have sat os over i legehuset og øvet os.”

Egentlig ville han have haft en guitar, men det blev en Fender Blues Deluxe i stedet. Den var det billigste, man kunne få i instrumentbutikken. Deres møster havde købt den til ham, og Sarah havde fået en slikhalskæde. Hver aften siden havde han set tutorials på YouTube, lært sig selv, hvordan man skulle puste og suge for at få det til at lyde som *Take Me Home, Country Roads*. Han kunne spille næsten hele sangen udenad, og han fremførte den for alle, der gad lytte. Det var mest Sarah, og nu var de begyndt at skrive en sang sammen. De ville stille op med den til MGP. Hun skulle synge, og han spille til.

Men så var hans mundharmonika blevet væk, og de var ikke kommet videre end første vers.

“På et tidspunkt køber jeg en ny,” sagde han.

“Og hvordan vil du få penge til det?”

“Det ved jeg ikke,” sagde han. “Ellers kan du ønske dig en i fødselsdagsgave.”

Der var kun lidt under en måned til hendes seks-års fødselsdag.

“Hvorfor skal JEG ønske mig en mundharmonika til DIG?” spurgte hun.

“Hvis vi skal videre med sangen,” sagde han.

“Glem det,” sagde hun. “Jeg ønsker mig rulleskøjter.”

“Dem vil du slet ikke kunne bruge her,” sagde han og nikkede ned ad grusvejen. “Der er jo ikke noget asfalt herude.”

“Men jeg ønsker mig altså stadig rulleskøjter, og sådan er det bare.”

“Hvis du skriver mundharmonikaen på din ønskeseddel,” sagde han. “Så viser jeg dig noget hemmeligt.”

“Du snyder mig bare.”

“Ikke denne her gang,” sagde han og tilføjede med en anden stemme, læreragtig: “Jeg har forbedret mig.”

Hun blev stille lidt.

“Så skal det også være noget virkelig hemmeligt.”

“Det er det.”

Ommе bag de gamle staldbygninger, et stykke væk fra der, hvor de boede, lå et gammelt maskinhus bag en stor port, som kunne skydes til side. De måtte ikke gå derind. Deres udlejer, Eivind, brugte det til at opbevare alt muligt, han ikke havde plads til i sit eget hus. Kasser med spirekartofler, en kommode uden skuffer, paller med nogle af de ting, som havde stået i hans andre huse. En dør dækket af klistermærker, en rugemaskine, en boksebold hang i loftet. Der stod flere maskiner derinde. En rusten grønthøster, en gammeldags selvbinder og en ATV. De havde nogle gange set Eivinds søn komme fræsende ud over markerne på den. Den var dækket til af en støvet presen-

ning. Jonas gik hen og rev den af. Et løst kabel hang hen over styret, og dækkene var sølet til af stærknet mudder. Det faldt af i store flager, da Jonas sparkede til det med spidsen af sin støvle. Han tog fat om styret og begyndte at trække ATV'en fri. Så lød en puslende lyd et sted oppefra, og de kiggede begge mod loftet, som om der ville ske noget mere.

"Er du bange?" spurgte han for ikke selv at blive det.

"Nej," sagde Sarah.

"Heller ikke mig," sagde han. "Men jeg kan godt forstå, hvis du er."

"Jeg er ikke bange," sagde hun. "Stop med at sige det."

"Det skal du heller ikke være," sagde Jonas. "Der kommer ikke nogen, og hvis der gør, så bare husk, at jeg har gået til karate."

Han gjorde sin hånd flad og huggede den ud i luften, mens han mumlede nogle lyde, som skulle forestille at være japansk.

"Du har kun været til det to gange," sagde Sarah.

"Stadigvæk," sagde han og satte sig op på ATV'en.

"Du må ikke røre ved den," sagde hun.

"Jeg kigger bare."

"Du kigger med fingrene."

"Der kommer ikke nogen," sagde han.

"Bare rolig."

Nøglerne sad i. Jonas drejede dem rundt, og motoren gav en spruttende lyd fra sig. Han drejede dem én gang til. Først begyndte udstødningsrøret at ose, så brummede motoren og var i gang. Sarah hostede og gik lidt bagud.

"Hvordan gjorde du det?" spurgte hun.

"Det er ligesom at køre havetraktor," sagde han.

"Vi må ikke køre på den," sagde hun.

"Nej nej, jeg prøver bare lige, sæt dig op," sagde han, og Sarah sprang op og satte sig til rette bag ham. Hendes greb fik kraven i hans jakke til at stramme om halsen. Han fumlede lidt med håndtaget, før de kom i gang og kørte langsomme runder i maskinhuset.

“Må jeg prøve at styre?” spurgte Sarah.

“Nej.”

“Hvorfor ikke?”

“Du er ikke lang nok.”

“Så køр hurtigere.”

“Du spytter ind i mit øre.”

“Se!” råbte hun.

Hun slap taget med den ene hånd og pegede op. *Lofet var fyldt med fuglereder. De sad som omvendte myretuer. En smal svale klemte sig ud af en af dem. Så en til. Den skød gennem rummet lige over hovederne på dem og forsvandt ud ad den halvåbne ladeport.*

Jonas kiggede frem igen.

De nærmede sig muren.

Han trykkede på håndbremserne.

De føltes meget lette.

Han trykkede igen.

Det løse kabel måtte på en eller anden måde være forbundet til dem. Han prøvede at dreje, styre udenom, men ATV'en blev ved med at køre fremad.

Han tænkte på at råbe noget, at skribe noget, men der kom ikke et eneste ord ud af ham, før de smadrede ind i muren.

Mavepusteren, da han landede sidelæns på betonfundamentet. Jernsmagen i munden. Det gjorde ondt i panden, da han rejste sig og gik hen til den væltede ATV. Motoren var stadig i gang. Han prøvede at få den op at stå som før.

“Sarah, kom lige og hjælp mig med det her,” sagde han, trykkede på en knap og fik stoppet motoren. Han rev nøglerne ud og smed dem fra sig. De landede et stykke ved siden af Sarah.

Hun lå på ryggen og med armene ud til siderne tæt på en rulle pigtråd. Ærmerne i flyverdragten var revet op. Det hvide fór stak ud. Under hendes hoved løb noget ud på betonfundamentet. Det blev til en stadig længere stribe.

“Sarah!”

Jonas tog fat i hendes arm og trak i den.

“Op at stå, Sarah.”

Men hun bevægede sig ikke, og det gjorde hans hjerne heller ikke.

“Op, Sarah.”

Hendes navn gled ind i alt, hvad han sagde.

“Jeg tæller til tre nu, Sarah.

Sarah, gør nu, hvad jeg siger,

Sarah. Hør nu efter.

Nå.

Men så tæller jeg til tre. Nu!

Én.

Sarah.

Én.

Sarah!

To ...

Nu sparker jeg dig altså.”

Men han pirkede bare snuden af sin støvle forsigtigt ind mod flyverdragten. Lyden af fuglene fik ham til at kigge op. En af dem dykkede ned mod ladeporten. Han fulgte efter den ud på den anden side og mindede hele tiden sig selv om ikke at larme.

“For én gangs skyld.”

Inde i entreen kunne han høre en brummen fra soveværelset. Den faldt og steg, faldt og steg og blev kun afbrudt af små smaskelyde.

Han satte sig, tog sine støvler forsigtigt af for ikke at svine gulvet til og stillede dem på en gammel avis. Skibukserne var revet op ved knæene. Stoffet klæbede fast til hans sår. Det gjorde ondt, da han rev dem af.

Uret i ovnen viste 10:41 med sine røde stave. Overalt på køkkengulvet lå de legoklodser, Sarah havde spredt ud, da hun vågnede som den første af dem. Jonas begyndte at lægge dem op i plastikkasserne til legetøj. Bagefter ryddede han op efter morgenmaden. Foldede den tomme pakke Guldkorn sammen syv gange, stillede sig ovenpå den for at mase den endnu fladere og lagde den i skraldespanden. Skruede låget på både mælken og sodavanden og satte begge dele tilbage i køleskabet. Skyllede tallerknerne af, før han satte dem i opvaskemaskinen. Det samme med bestikket. Knive i et rum, gafler i et andet. Vred en klud

op og kørte den hen over voksdugen med solsikkerne.

Så lød der et knald ude i entreen. Hoveddøren smækkede. Karkluden blev mindre og mindre i hans knyttede hånd. Lidt vand sivede ned på hans knæ. Han gik derud. Ingenting.

På Sarahs værelse var der ikke noget at rydde op. Tylkjolen hang på sin bøjle, hamsteren pilede rundt i sit bur. Den havde både vand og en afnavet gulerodsstump. En træske stod under skrivebordslampens fod. Han løftede lampen med den ene hånd og tog æsken op med den anden. En muslingeskal, en gammel entrébillet til badeland og fire minislikposer fra Haribo. En lille sommerfugledagbog. Ingen af siderne var skrevet på med undtagelse af den første. Der stod begyndelsen på deres sang.

Han klappede bogen sammen, smækkede æskens låg i og gik ind på sit eget værelse. Tøjet fra i går lå i en bunke foran sengen. Han lagde det sammen og kom det tilbage i kommoden.

Gulvet var fyldt med legetøj. Han satte sig og begyndte at samle det sammen. I hjørnet mellem nogle af delene til en racerbane lå noget aflangt og sølvfarvet. Han gik derhen. Det var mundharmonikaen. Han bøjede sig ned og tog den op. Og hamrede den så pludseligt ned i jorden. Igen og igen, så den først delte sig i tre små stykker, så otte stykker, elleve.

En kvalme bølgede op i svælget. Han holdt sine hænder ud foran sig, det var, som om de ikke længere sad fast på hans krop. En dunkende hovedpine bredte sig til resten af ansigtet, tænderne pressede, som om munden ikke var stor nok. Han lagde sig med puden oven på hovedet og holdt øjnene lukket, lukket, lukket, indtil lyset blev tændt i loftslampen.

“Sover du?”

Deres mor stod i døren med sin mobil i den ene hånd og menukortet til Byens pizza og steakhouse i den anden.

“Ja,” sagde han under puden.

“Klokken er mange,” sagde hun og fjernede den. Udenfor var det begyndt at blive mørkt.

“Den er lidt over fem,” sagde hun. “Har du sovet helt indtil nu?”

Han nikkede.

“Er du syg?”

Hun lagde en hånd på hans pande. Så smilede hun. Det fik ham til at vride sig lidt under dynen.

“Jeg har også sovet længe,” sagde hun.

“Jeg har haft de der ørepropper i, som moster gav mig. De fungerer bare.”

Hun tog et stykke af mundharmonikaen op og kiggede på den.

“Hvad er det her?”

“Det er bare noget skrald,” sagde han.

“Skrald?”

“Ja, min mundharmonika gik i stykker.”

“Ej, hvor ærgerligt,” sagde hun og foldede menukortet ud. “Hvad kunne du tænke dig at spise?”

“Ikke noget.”

“Buggi Burger eller en calzone?” spurgte hun, som om hun ikke havde hørt ham og kørte en hånd gennem sit strittende hår. Hver måned

fik hun det studset hos en frisør, som boede i byen ved siden af. Andres mødre havde langt hår, men hans mors var så kort, at nogen fra klassen engang havde spurgt, om hun var hans far. Det havde fået ham til at spørge hende, om hun ikke kunne lade det gro, og hun havde svarét, at det var mere praktisk som sosu-assistent ikke at skulle sætte det op hele tiden.

“Jeg er ikke rigtig sulten,” sagde han.

“Det skal du nok blive, hvis jeg kender dig ret,” sagde hun.

“Nej,” sagde han.

“Bum, bum, bum,” sagde hun og slog med en finger på kortet. “Jeg tror, du skal have en Buggi Burger med lidt pomfritter til. Og hvad med den lille?”

“Den lille?”

“Ja, hvad tror du, Sarah kunne tænke sig?”

“Jeg er da også lille,” sagde han.

“Ikke helt så lille,” sagde hun.

Han mærkede hovedpinen bag tindingerne og tog sig til hovedet.

“Hvad er der med dig?”

“Jeg har bare lidt ondt i hovedet.”

“Det tror da pokker, som I to kan larme.”

Hun strøg en hånd gennem hans hår og mærkede igen på hans pande.

“Op med dig. Jeg bestiller en halv kylling til mig selv og en burger med pomfritter til hver af jer, så kommer I heller ikke til at sidde og skændes om det.”

“Vi skændes da ikke.”

“Så kommer forår måske heller ikke efter vinter?”

Han drejede kroppen under dynen.

“Du har ikke hørt noget til Sarah?”

Han rystede på hovedet.

“Jeg kan ikke finde hende.”

“Hun er vel ude at lege.”

“Jeg får ringet efter maden,” sagde hun.

“Op med dig.”

Hun gik ud fra værelset. Han rullede om på maven og dykkede ned i pudebetrækket, før han stod op.

I køkkenet lå et par tilbudsaviser opslået på bordet ved siden af et askebæger med en rygende cigaret. Han slukkede den for hende, så resten ikke gik til spilde. Hun havde ikke spurgt, om han ville dække bord, alligevel hentede han dugen i skænken og foldede tre servietter på tre forskellige måder, samlede alle lysestagerne i stuen.

Så hørte han bøjlerne, der blev skubbet til side på stangen i garderobeskabet inde i soveværelset. Hun måtte have fundet en trøje, som ikke var for fin, men heller ikke for nusset til en lørdag hjemme.

Hun kom ud i en tunika. Øjnene var tegnet op med mascara. Hun gik hen og tog den halve cigaret op af askebægeret og kiggede lidt på den.

“Hvorfor har du det der på?” spurgte han.

“Da ikke for noget,” sagde hun og tændte cigaretten igen.

“Skal du nogen steder hen?”

“Nej.”

“Hvorfor har du så det på?”

“Bare fordi man ikke skal noget, kan man da godt gøre bare et minimum ud af sig selv,” sagde hun. “Er det dig, der har gjort det der?”

“Gjort hvad?” spurgte han.

Hun nikkede mod det dækkede bord bag ham og nussede ham på kinden.

“Så fint,” sagde hun.

Han prøvede at smile.

“Ved du, hvad jeg har?” spurgte hun.

Han rystede på hovedet.

“Nu, hvor I har været så gode til at passe jer selv, så syntes jeg, vi skulle have lidt lækkert.”

Hun tog et sug af cigaretten og tændte for emhætten.

“Så jeg har også bestilt lidt is,” sagde hun. “Hvad er det for et fjæs? Det er Ben & Jerry’s.”

Han strålede, så meget han kunne.

“Ved du hvad?” spurgte hun.

“Nej.”

“Der var en gammel mand på arbejdet i nat, som troede, vi skulle giftes.”

“Giftes?”

“Ja, ham og mig,” grinede hun og kørte en finger rundt foran hovedet. “Han er meget, meget dement.”

“Hvad gjorde du så?”

“Så var jeg nødt til at danse bryllupsvals med ham. Og så kom hans kone med wienerbrød i morges, og så blev han da først forvirret. Stakkels mand. Hvis det går sådan med mig, når jeg bliver gammel, så skal du bare skyde mig.”

“Skyde dig?”

“Ja, det er ikke noget liv,” sagde hun. “Det er det sgu ikke. Gider du at gå ud for at se efter din søster og sige, at vi spiser om en halv times tid.”

Han rystede på hovedet.

“Så er du sød.”

“Har du prøvet at kalde på hende?”

“Kom nu, Jonas, jeg skal lige sætte en vask over.”

Han gjorde, som hun sagde. Stak fødderne ned i et par sko og gik udenfor. Udefra kunne han se ind i vaskerummet. Det lignede, at hans mor sang, mens hun masede deres beskidte tøj ind i maskinen. Så vendte hun sig om. Genem ruden fik hun øje på ham og skubbede ham afsted med sit blik. Han satte farten op. Gik ind i legehuset. Der stod en spand. Han fyldte den med sand og vendte bunden i vejret. Rejste sig og gik ud igen. Fortsatte langs det afpillede brombærkrat om mod maskinhuset. Lige før han var henne ved porten, stoppede han op og råbte hendes navn, lavt. Han gik tilbage uden at vente på svar.

“Hun var ikke derude,” sagde han og lukkede hoveddøren bag sig. Han hængte sin jakke på plads og blev stående med ryggen til sin mor.

“Har du kigget overalt?”

“Hun var der ikke,” sagde han. “Måske er hun gået ned for at se til Eivinds får?”

Det fik hans mor til at ringe til Eivind, og det gjorde hendes stemme anderledes. Hun

sagde: “Det er Katja oppe fra Svinefarmen, undskyld, at jeg forstyrrer,” sagde: “Nej, det er ikke varmeregnen, vi har fået opgørelsen, pengene bliver sat til betaling snarest muligt, jeg har haft en del at se til, der har været lidt meget på det sidste, ja, det lover jeg dig, selvfølgelig, Eivind, de er på vej, undskyld mange gange, nej, ovnen virker nu, det gør den, det er ikke det, det er sådan set min datter, jeg ringer angående, jeg ville høre, om hun måske var nede hos jer, hun er jo lidt vild med dine får, jeg tænkte på, om I har set hende, vi er ikke helt sikre på, hvor hun er gået hen, nej, gør de det, det tror jeg da ikke, nej, okay, tak, men du må hilse omkring dig, og jeg er ked af, at jeg forstyrrede dig, Eivind, godt nok, det skal jeg nok, godt nok, jeg hilser, nej, selvfølgelig ikke, farvel igen,” sagde hun og lagde på.

Hun kiggede hen på ham.

“Eivind sagde, at I runder rundt ovre i maskinhuset sommetider.”

Han rystede på hovedet.

“Det må vi jo ikke.”

Hun gik hen til vinduet og missede ud mod vejen.

“Hun skal nok komme,” sagde han. “Når vi begynder at spise, så kommer hun styrtende.”

Hun smilede til ham.

“Hvor dælen kan hun være?”

Han lagde en hånd på hagen for at få det til at se ud, som om han tænkte.

“I går talte hun lidt om at skaffe en ny mundharmonika til mig,” sagde han. “Det kan være, hun er gået ned til bussen for at tage til byen og købe en.”

“Det er lørdag aften.”

“Så var det nok ikke det,” sagde han. “Det kan være, at hun er gået ned til den store vej.”

“Sådan noget må du ikke sige.”

“Og måske har nogen givet hende et lift et eller andet sted hen,” sagde han og mærkede en misundelse stige op i sig.

“Så stopper du, Jonas.”

“Hvis det var en flink person.”

Hans mor knappede sin cardigan. Så gik hun ud i entreen. Han fulgte efter hende. I tørreskabet fandt hun sine sko. Hun satte sig ned og bandt et snørebånd ad gangen.

“Hvad skal du?” spurgte han.

“Jeg går lige ud og tager en runde og ser efter hende.”

“Men jeg har jo allerede kigget.”

“Hun må jo være derude et sted.”

“Mor?” sagde han, og da han ikke sagde mere, kiggede hun op på ham og nikkede utålmodigt en enkelt gang. “Hvad er der?”

“Der er noget, jeg gerne vil sige,” sagde han.

“Ja?”

“Noget, jeg lige kom i tanke om.”

“Hvad?”

“Det er, fordi der er noget, jeg ikke har fået sagt til dig.”

“Hvad er det?” spurgte hun, og for at skjule sine øjne lagde han armene omkring hende.

“Så sig det dog,” sagde hun.

Han fortsatte helt tæt ved hendes øre.

“Det er, fordi jeg slet ikke har fået sagt til dig, at du har sådan noget pænt hår.”

“Jonas,” sagde hun og prøvede at rejse sig, men han blev hængende på ryggen af hende og strøg hendes hår.

“Virkelig, virkelig pænt.”

“Jeg prøver lige at få mine sko på.”

Han puttede sig ind til hende med lukkede øjne, så rystede hun ham af sig og rejste sig op.

“Du må lige tage imod maden, når den kommer,” sagde hun og åbnede døren.

Han gik med ud på gårdspladsen. I det samme kom en sort Golf kørende ned ad indkørslen. Den holdt ind foran hoveddøren. En mand slukkede radioen derinde og skubbede døren op med foden.

Det var Mahmouds far, som kom for at aflevere flamingobakkerne. Han rakte posen frem. Den var tung og dugget. Nogle af pomfritterne var faldet ud og lå helt slatne i bunden.

“Så langt væk I bor,” sagde han og smilede, mens Jonas gav ham pengene.

Nu gik hans mor hen mod legehuset og kiggede ind ad det lille vindue.

“Faktisk, vi plejer at tage tredive kroner ekstra for udbringning så langt væk.”

Nu var hun videre forbi de gamle staldbygninger med en spejdende hånd ved panden.

“Jeg ved ikke helt, om vi har flere kon-tanter,” sagde Jonas og stillede sig på tæer og kiggede forbi ham. Om lidt ville hun nå rundt om hjørnet og fortsætte om mod ma-skinhuset.

“Så siger vi bare, at I kan vente til næste gang.”